

21 Radical

COTIDIAN INDEPENDENT • SIBIU

Anul II
Nr. 45
(CCIL)
Joi,
7
februarie
1991
3 lei

Cînd vom ști ?

Nu pot să cred că, pe parcursul unui an, o întreagă pleiadă de specialiști în anchete, procurori și ce or mai fi fiind ei n-au fost în stare să deslușească o problemă — fie ea și incilcică — ca aceea ridicată de revoluția din decembrie '89. Cu atât mai mult cu cît cauzele acesteia sînt arhicunoscute, de asemenea, cunoscută este și desfășurarea ei — în stradă — amploarea ei, participanții la ea, scopurile ei. Sutele de mii de revoluționari știu toate acestea.

Desigur, ei nu cunosc culisele revoluției, despre care aș spune că, atunci, nici nu prezentau mare importanță, poate nici acum, și de ele se va ocupa istoria viitoare. Dar e absolut absurd să se lupte două tabere — e adevărat, una cu miinile goale, alta cu arme sofisticate — și beligeranții să nu știe cu cine se bat! E posibil și așa ceva, pentru moment, mai ales cînd unii atacă prin surprindere, din locuri mai mult sau mai puțin ascunse. Noi, însă, în primul moment stă-

team față în față, pe de-o parte masele neînarmate, pe de alta, armata și miliția și securitatea. Apoi, fenomen extraordinar, am fraternizat — cu armata, evident!, cu ceilalți... Și totuși, prăpădul s-a produs. Au căzut, revoluționarii, împușcați în cap, în inimă... Treabă de specialiști.

Toți strigau atunci, în frunte cu „fruntea” F.S.N.-ului: teroriști, teroriști! După puțin timp, tot „fruntea” se spăla... pe miini, că nu știe cine sînt teroriștii. Deci — după cum tot domnul Iliescu ne spunea în 22, 23, 24 etc. — armata, securitatea, miliția, trupele USLA au fost cu noi, nu împotriva noastră, ca atare nu din rîndurile acestora erau teroriștii. Atunci, cine erau? Să fim serioși...

Niște anchetatori cinstiți și serioși, niște comisii serioase ar fi descoperit pînă acum și mama teroriștilor, fie ei și fantome. Dar ni se spune: „nu avem documente”.

Avem în schimb, mii de morți...

Traian SUCIU

GREVA din „STEUA ROȘIE” sau IMPASUL DIALOGULUI

Eșecul discuțiilor din 4 februarie s-a repetat și în ziua următoare. Este adevărat, ambianța a fost alta. În loc de o secție productivă, cu urcarea vorbitorilor pe mese, s-a folosit sala de conferințe.

Au participat delegații Departamentului, conducătorii Societăților Comerciale SIB 1 și SIB 3, membrii sindicatului local și reprezentanții Federației Sindicatelor Libere din Industria Confecțiilor „MARA”, prin președintele Floareș și consilierul juridic Zaharia. Prezența reprezentanților Federației, deși oportună, prin competență și clarviziune în ce privește punerea problemelor, n-a reușit să salveze situația. Probabil, contactul de ultimă oră cu atmosfera din întreprindere i-a împiedicat să preia conducerea „ostilităților”. Acest lucru ar fi fost necesar, mai ales că, pe plan local, nu s-a ajuns la formarea unui comitet de grevă. Motiv pentru care discuțiile s-au purtat în grup, de multe ori simultan de mai multe persoane.

Practic, este impropriu să denumesc acțiunea muncitorilor din „Steaua roșie” grevă, în înțelesul real al unei astfel de mișcări, cu o platformă de revendicări bine conturată și susținută cu argumente pertinente. De fapt, este o

EXPLOZIE de nemulțumiri ce gravitează în jurul a două chestiuni care, pentru muncitori, sînt esențiale: salariile și angajații indirect productivi. Aceste probleme au ajuns într-o fază acută, pe fondul formării celor trei societăți comerciale ce a determinat o serie de suspiciuni din partea muncitorilor. Totul s-a hotărît în grupul de conducători fără o informare detaliată a celor pe care comunismul i-a educat în ideea că sînt producători, proprietari și beneficiari. Acum se culeg „roadele Epocii de Aur” cînd muncitorului i se dădeau bani și nu i se recunoștea nici un drept. Pentru ei rentabilitatea întreprinderii n-a fost o preocupare conștientă, „manevrele” celor de „sus” fiind intangibile. Acum, politica de reformă economică promovată de guvern, ce vizează rentabilizarea activităților industriale, prin curba de sacrificiu începută de liberalizarea prețurilor, i-a trezit la realitate. Spectrul șomajului și al cîștigurilor neputincioase în fața actualelor prețuri îi determină să privească cu nemulțumire actualele hotărîri legate de înființarea societăților comerciale și de colaborare cu străinii. Problema de fond este imposibilitatea de a face față cheltuielilor zilnice cu actualele salarii. D-na Spătaceanu Elena a prezentat într-un fel patetic ceea ce pentru multe femei este valabil: în timp ce în magazine nu găsești strictul necesar, care este logica prețurilor exorbitante față de actualele salarii atât de mici? „Ce să fac cu cei 3 copii ai mei, să-i dau la cămin?”

În avalanșa de întrebări și nemulțumiri, o intervenție de bun simț mi s-a părut cea a

(continuare în pag. a III-a)

Dorin TEODORESCU

IV. Copșa Mică — un destin tragic

Chestiunea esențială — tehnologia învechită

Instalațiile existente la Copșa Mică au început să producă în 1952. Ele sînt uzate fizic. La montarea lor nu reprezentau o tehnologie de vîrf. Astăzi au o uzură morală mai mare de o jumătate de secol! Utilizarea lor în continuare este „justificată” prin argumentul că ele asigură locuri de muncă pentru cîteva mii de oameni. Sînt ignorate: pro-

ductivitatea muncii, consumul de energie electrică, consumul de materii prime, sănătatea oamenilor și a naturii. Fondurile necesare investiției în re tehnologizare au fost folosite în construirea altor fabrici, ca urmare a dezvoltării extensive și nu intensive a industriei. Concepția asta politică este antieconomică și a adus țara într-o criză pro-

fundă, în care deocamdată a fost înmormîntat doar Ceaușescu.

DISIPAREA NOXELOR

Disiparea noxelor peste natura și populația din zonă înseamnă disiparea asupra societății a unei părți din cos-

(continuare în pag. a III-a)

Ion UNGUREANU

Urmărind la Tv. dezbaterile din Camera Deputaților cu privire la Legea volumului de masă lemnoasă ce urmează a fi exploatat în următorii ani — 19 milioane m.c. — te crucești de argumentele ministrului Mediului, care a trecut legea prin parlament:

1. mediul înconjurător n-are nici o legătură cu pădurea;

2. legea a fost votată de Senat — 19 milioane m.c. — și se așteaptă ca și Camera Deputaților să aprobe această cifră, să nu se mai creeze discuții;

3. cifra avansată de Academia de Științe Agricole și Silvicultură, de 15 milioane m.c., care prin specialiștii ei e singura în măsură să spună hotărît care sînt posibilitățile

pădurilor României, este numai de 38—40 la sută din creșterea curentă anuală, avînd în vedere țările avansate în care acest procent se ridică la 50—60 la sută.

ne m.c. — cîte milioane de oameni avea România — și a supradimensionat industria de prelucrare a lemnului, de la 5 combinate cîte acopereau posibilitatea pădurilor noastre

Judecata pădurilor

Apoi, dacă aceștia sînt marii tehnocrați ai guvernului, cu studii peste hotare, cu care ne împuie capul dl. Brucan, nu-i de mirare de ce economia României merge așa de bine.

Dacă Ceaușescu stabilea așa zisele cote de triere după ureche, avînd ambiția să exploatăm în jur de 23 milioa-

— numărul stabilit de specialiști prin anul 1960 — la 20 de combinate, cîte sînt în prezent (inclusiv cele de stuf, care au trecut tot pe lemn), nu mai înțelegem cum actualul guvern își permite să ia de bune cifrele odiosului, motivînd că suprafața pădurilor a rămas aceeași.

Să începem cu începutul. Regimul comunist a moștenit o pădure cu arborete mature, majoritatea exploatabile (burghezo-moșierimea nu-și sacrifică pădurea de dragul valutei sau al industrializării, ci se gîdea și la urmași), dar au venit sovrom-urile, care 20 de ani au tăiat în carne macră (ce a fost mai frumos și mai accesibil), apoi a început Ceaușescu cu vînzarea cherestelei brute, pe valută (era singura sursă), apoi a venit industrializarea supradimensionată... Și uite așa s-a ajuns la pădurea actuală,

(continuare în pag. a IV-a)

Ing. Aurel MARIN

STATUL CONFLICTUAL

Trăim în sfârșit — guvernanții noștri ne-o spun — într-un stat de drept, după ce atîția zeci de ani am tot trăit într-un stat al bunului plac, al învrăjbirii și al suspiciunii care ne făcea să gîndim, și de multe ori, să acționăm cu reținere, ascunzîndu-ne și chiar rînduindu-ne la fața de altul. Dar acum, ni se spune, sîntem într-o societate în care normele și principiile de drept și de respect al celui altul prevalează. Acum, după ce am scăpat de una din marile turpitudini și umilințe ale istoriei noastre — destul de bogată în asemenea nedreptăți și decăderi ale omenească — ne-am gîndit că ne putem apuca de treabă pentru a ne reface și o viață mai bună și un caracter mai integru, care să ne îngăduie să ne spunem oameni. (Nu „oameni noi”, cum ne învăța conducătorul nostru al tuturor. Oameni vechi, adică cinstiți și adevărați, așa cum eram deprinși în copilăria noastră, a celor mai vîrstnici, să ni-i închipuim și să ni-i știm pe tații și înaintații noștri.)

Dar iată că nu s-ar zice că trăim într-un asemenea stat al unirii și muncii constructive. După acele câteva ceasuri — sau zile — de mare bucurie, cînd România a revenit la lumină și cînd ne închipuim că, odată înlăturat cel — sau cei — care întretineau între noi, și peste noi, regimul de teroare și frică, sîntem cu toții români și un cuget și o simțire, am ajuns, foarte curînd, să ne uităm în jur cu teamă, cu dușmănie, cu neîncredere. Ziarele au

dezvăluit de la o vreme o adevărată campanie împotriva unora din semenii noștri — și să fie numai o întâmplare că de cele mai multe ori ținta unor asemenea atacuri (de multe ori de o grosolanie de limbaj și de o duritate a subînțeleșurilor și amenințărilor care ne amintesc de vechile articole de fond) sînt tocmai cei care au fost mai activi și neînfricați dintre noi cînd, spuneam, ne luptam cu toții ca să răzvim din noaptea comunistă? Să fie numai o întâmplare că însuși „cel mai înalt” dintre dregătorii noștri, cel care ar trebui să fie președintele țării, deci al tuturor românilor, fără deosebire de nuanțe, nu se poate referi la situația din țară pe care o conduce fără a ne vorbi de frica lui de elemente dușmănoase, de comploturi, de lovitură de stat și de zdruncinarea a unui echilibru pe care domnia sa și-l dorește stabil? Să fie o întâmplare că, în timp ce nu se știe cu nici un preț cine ar fi unul singur dintre cei care au omorît pe vreunul singur din cei peste cinci sute de morți ai Revoluției de la București, sînt arestați în schimb și ținuți cu zilele — și săptămînile — în condiții de detenție mai rele decît cele ale comuniștilor oameni tineri, uneori dintre cei care au ieșit în stradă pentru a ne elibera pe noi cei de acum?

Să fie cu puțință ca după un an și câteva luni de cînd am scăpat de cel care a umilit mai mult decît oricine altcineva în decursul istoriei țării noastre citim în ziare că în România, stat de drept, cetățenii sînt obligați să anun-

țe poliția dacă și cînd intră în vreo legătură cu cetățeni străini, chiar dacă le sînt rude sau prieteni apropiați? Și să fie cu puțință ca, acum cînd trăim într-o țară a unirii românești, a unirii românilor, în sfîrșit liberi, numărul celor, mai ales, tineri dintre români care fug în străinătate e mai mare decît pe vremea celui — celor — care ne asupreau?

Să fie adevărat că trăim nu într-un stat de drept, ci într-un stat conflictual?

Gheorghe TELEA

Cartuș Ca atunci...

Toți dorim să fie bine. Chiar foarte bine. Să avem mîncare din belșug. Imbrăcăminte după gustul fiecăruia. Pantofi ieftini. De Paști pe toate mesele să ridă ouăle roșii, mielul și cozonacii. Fără probleme. De Ignat să se audă în fiecare curte gîitatul unui porc sau doi, de cîte 200 de kg. Cu veselie. Să ne facem case mari și frumoase cu grădini înflorite, din care să nu mai fie dați afară proprietarii harnici și gospodari și să fie introduși prin „bonuri de repartitie” trîntori, vagabonzi, securiști. Oamenii muncitori și cu inițiativă să fie bogați; numai bețivi, leneși, paraziți să fie săraci. Nimeni să nu mai trăiască pe spatele altora. Oamenii să fie respectați, muncitorii apreciați, țărani iubii.

Să fie pace și bună înțelegere ca atunci cînd „s-a mîndrit cîndva poporul nostru” cu însușirile sale. Cînd? Pe cînd România a fost Monarhie constituțională.

Iléana POPA

AU DAT CINSTEA PE RUȘINE

Închipuiți-vă, o bătrînă cu multă vitalitate, care a leargă prin frigul acestei ierni ascunzînd o cizmă sub braț și întrebîndu-i pe trecători:

— Auzi, dragă, nu știi cumva la cine mai este o cizmă ca asta? După care scoate de sub braț, cu un gest scurt, cizma „faină”. La clătina din cap al celui întrebător continuă drumul și căutarea. După ceasuri de alergătură, în sfîrșit găsește, în celălalt capăt al comunei, cizma la o persoană plecată și ea de dimineață ca să afle „perechea”.

Nu am reușit să aflăm la cine a rămas cizma.

Nu este vorba de un scenariu, ci de ceva ce s-a petrecut pe străzile comunei Șeica Mare, după „asediul” Căminului cultural, de marți, 29 ianuarie 1990.

Ce s-a întîmplat de fapt?

Din Elveția a sosit pentru comuna Șeica Mare un transport cu ajutoare, care au fost depozitate în Căminul cultural. Pentru ca lucrurile de aici să nu „facă picioare” s-au creat echipe de pază. După ce s-au dus pachetele pentru câteva sate ale comunei, au

ral, cucerită, s-a transformat într-un ring de katch. Preotul a fost bruscat, primarului i-a fost smulsă o mîncă de la haină, poliștii nu au avut ce face. Grămadă deschisă. Fiecare a pus mîna pe ce a putut și a început să care. Așa s-a ajuns la situația în care o cizmă se află la unul și cealaltă la altul.

După jaf, în Cămin nu au mai rămas decît cartoanele ambalajelor sfîșiate și orezul din pungile zdrobite în picioare.

Pentru cei care și-au călcat omenia și au jefuit ceea ce se cuvenea tuturor, există lege. În acest sens, o comisie de anchetă știm că se află la Șeica Mare.

Așteptăm concluziile și sperăm că pedepsele pe care le vor primi vinovații să spele ceva din rușinea de care s-au făcut vinovați, în fața celor care au venit la Șeica să aducă daruri. Tot acest război a fost filmat de către echipa de elvețieni. Ne mai mirăm atunci că sîntem priviți cu rezervă de Europa?

Sigur, locuitorii din Șeica Mare care nu au dat cîntea pe rușine vor avea o atitudine fermă față de cele întîmplate.

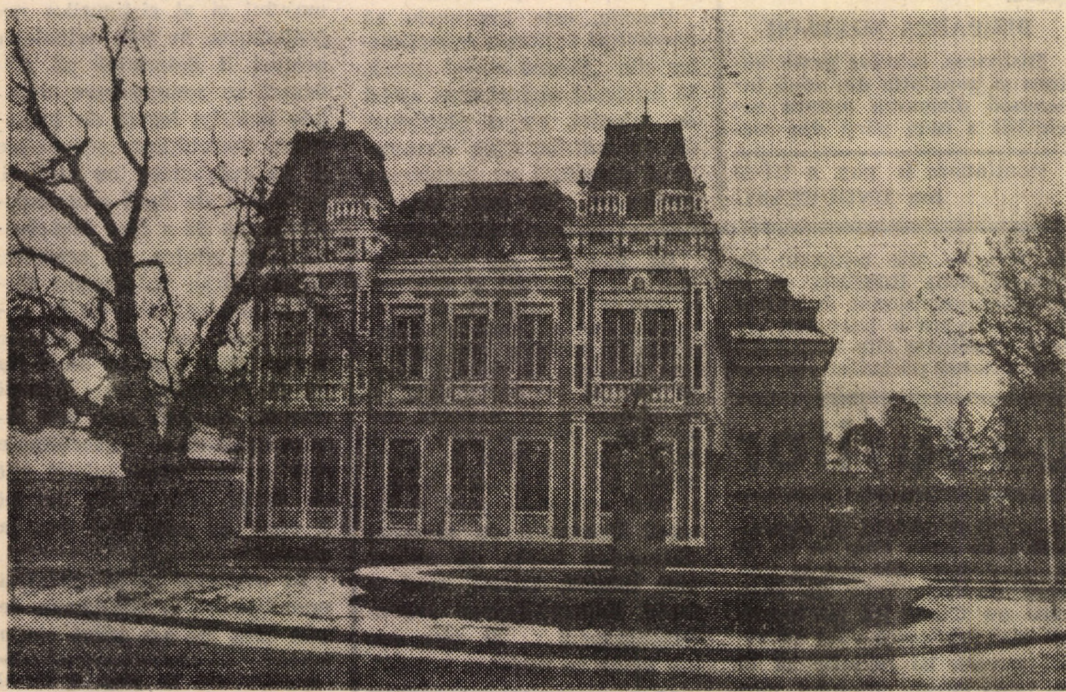
Dan Ioan BOGDAN

De la Ferma de iepuri din Cîsnădie

Cînd am ajuns pe la ora 13 la Fermă, din afară, părea pustie. Dezorientarea mi-a fost spulberată de un ciocănit în geamul biroului al unui individ intrîgat că am intrat. Era ing. Stroilă, șeful fermei, care m-a „acoperit” sufocant cu un vraf de registre, hîrtii, cifre, indici de producție în care și un economist s-ar fi încurcat. În ceea ce privește nemulțumirile oamenilor de la fermă, refuzul salariilor și perspectiva ca și alții să o secondeze pe Niculescu Maria în greva foamei, dinșul le consideră „nejustificate” și reprezentînd doar o minoritate... După opinia sa, muncitorii ar fi înțeles greșit modul în care trebuia să fie evaluată munca lor, omîtînd niște „indici de viabilitate” care trebuiau asociați la „măsurarea” efortului fiecăruia. La cererea mea de a vorbi direct cu oamenii, îmi spune că o să mă ducă el... Insist, însă, să fiu pus în legătură cu cei care și-au refuzat salariile și atunci aflăm că fiind și liberă, ar fi mare lucru să găsim pe vreunul din ei. Conduc de șeful fermei, ajung și la „oamenii muncii”, de data asta reprezentați de d-na Băra, care nu prea înțelegea motivele de nemulțumire ale altora... Cu chiu cu vai, pînă la urmă găsim una din nemulțumite în persoana doamnei Trebe Ilke, hotărîtă și ea să intre în greva foamei. Motivul principal este evaluarea încorectă a muncii ei, de către inginer. O întreb care ar putea fi cauza acestei inechități. „Suspiciunea mea este că s-au luat niște bani de la niște persoane pentru a se da altora, de exemplu, doamnei Băra”. (T.I.). Inginerul se scoate atunci o hîrtie, de unde încep din nou să curgă cifre, indicatori, plan etc., dar este „tăiată” răstît de T.I. „Domnule inginer, tot așa ne aiuriți și amețiți, cu legi, hîrtii, ne chemați în birou separat și ne amenințați cu desfacerea contractului de muncă... Ne-am săturat. Hîrtia aia o puteați face și astăzi”. În acest moment cercul nemulțumirilor se lărgeste. Ca prin minune apar și alții, care ar fi trebuit să fie în zi liberă. Niță Maria (apreciată de conducere ca „instigator”), Teglas Antoaneta, Niță Constantin, Dinulescu Maria, Ghiurișan Magdalena. Zăgăzurile se rup și încep să curgă reproșurile: „Sîntem mereu amenințați că vom fi dați afară”, „Ni se vorbește urît, că o să mîncăm asta” (urmează un gest sugestiv), „Unii vin la 9 și pleacă la 13, iar noi sîntem trasi la răspundere pentru fleacuri”, „La grevă, dl. ing. ne-a spus că nu avem dreptul”. Cert este că la fermă, sindicatul, deci organizația în măsură să lupte pentru drepturi de acest fel, nu există. Aceasta e valabil și pentru alte colective. Sindicatele au fost afiliate unor „abstracții” și, de facto, acolo unde trebuie să fie, ele sînt spulberate. Sindicatul supraordonat poate să aibă o structură sau un lider frenator pentru problemele concrete ale oamenilor. A fost cumva și aici un plan diabolic și pervers?

Lucian FILIP

Notă: Starea d-nei Niculescu Maria, aflată în greva foamei s-a înrăutățit. Oamenii așteaptă, luni, o comisie de control la fermă, în care însă nu-și pun speranțe, bănuind aranjamente. Din partea Parlamentului României, Senatul va delega un împuternicit (fiind primită la Sibiu o notă în acest sens).

Arhitectura bătrînelor case ale orașului nostru ne „mărturisesc” că cel puțin pe vremuri Sibiu a fost un oraș european. Pe cînd o replică arhitecturală modernă în peisajul nostru citadin?

Aron Cotruș — 100 ani de la naștere

Recent poetul Aron Cotruș a fost sărbătorit, la 100 de ani de la naștere, pentru prima dată, așa cum se cuvine.

Satul Lupu, așezare străjuită din toate părțile de dealuri, a fost locul copilăriei viitorului poet și om de cultură, așa cum frumos răsună versurile din poezia postumă „Satul meu”:

„Acolo, copil, mă suiam pe deal
să văd departe munții
munții vineți ai Sibiului
Acolo am auzit pentru prima dată
vorba Ardeal
de la mama și de la tata...”

Tatăl său a păstorit viața sufletească a oamenilor din această așezare, timp de mai mulți ani, fiind înmormîntat împreună cu soția la poalele unui deal din marginea satului.

Sărbătoare în satul LUPU

Aniversarea a început în Blaj, la Casa de Cultură, unde poezii și oameni de cultură — V. Capîlu-Cheatră, Ion Mărgineanu, I. Buzăși — au evocat viața și opera poetului. Apoi un mare grup de admiratori ai operei poetului au părăsit „Mica Romă” îndreptîndu-se spre satul Lupu, locul copilăriei poetului.

A fost vizitat mormîntul

părinților săi, după care s-a ținut o slujbă de pomenire, în biserica ortodoxă din sat, de un grup de preoți (Ion Urdă — vicar, Episcopioa Alba Iulia, Ilarie Benchea — protopop, Blaj, Ion Stomf — parohul bisericii) în fața unui număr mare de săteni adunați în sfînta biserică.

S-au recitat versuri, s-au evocat amintiri din partea vizitatorilor, a oamenilor mai bătrîni, a rudeniilor care l-au cunoscut pe poet.

Consiliul bisericesc, cu respect față de cel dispărut, a pregătit o pomană, cu bucate tradiționale. Aici poetul V. Capîlu-Cheatră a povestit întîmplări și diferite scene ale prieteniei sale cu Aron Cotruș.

Totul s-a încheiat sub seară, cînd soarele strălucitor a început să se ascundă după dealuri.

A fost o zi de neuitat.

Prof. Vasile MIHU

(urmare din pag. 1)

turile de producție.

Tehnologiile nepoluante sînt în fapt mai economice decît cele poluante. În prețel produselor livrate de Copșa Mică trebuie calculate pierderile înregistrate de silvicultură și de agricultură, cheltuielile suplimentare pentru asistența socială, asistența medicală, gospodărie comunală etc.

Aceste considerente sînt evidente în intervențiile unor copșeni în discuțiile avute cu comisia guvernamentală.

● **Szekely Stefan**, pensionar. În 1952, această fabrică de negru de fum a produs. Ea n-a poluat în halul acesta. Pe parcursul anilor, neexecutîndu-se reparațiile de trebuință, din neglijență de serviciu, neavînd materialele necesare s-a ajuns la această situație. În momentul de față funcționează cu 10 la sută și poluează mult mai mult. Motivul nu-l știm. Cel mai insuportabil este negrul de fum. N-am vrea să apărăm I.M.M.N.-ul. Este un poluant mai mare, dar nu este așa de vizibil, așa de mizerabil. Noi nu mai putem suporta. Dacă dv. ați vedea, vară, cum arată copilașii noștri

cînd se joacă, ați plînge de milă. Această depoluare ar trebui împărțită în două etape. În prima etapă ar trebui oprită sursa de poluar, iar în a doua de a aduce pămîntul la pot_italul respectiv. Ar fi necesară o oprire parțială, cu reparații făcute cu simț de răs_vndere la aceste cuptoare, care dau naștere la

prejurimile Copșei. Nu spunem să se oprească total. Acești oameni care și-au cîștigat pîinea, să o aibe mai departe, dar să se ia măsuri.

● **Un alt pensionar**. Stau la 200-300 m dincolo de calea ferată. Dacă am vedea noi, ciți sîntem aici, cum arată o casă particulară, ne-am

au văzut în fabrică nu vă puteți închipui. Vă rugăm din toată inima, măcar atîta firimitură de speranță să ne dați. Prin ianuarie '90 a fost o comisie care a promis că pînă în toamnă se vor reduce noxele cu 82 la sută. Ne-am bucurat cu toții. Dar în loc să se reducă, sînt tot mai multe. Dovadă sînt pozele. Ju-

găină din curte, după ce o jumulim de pene, trebuie să o spălăm de două-trei ori cu detergenți. Numai „Europa Liberă”, cu ani în urmă, cu acel „al dumneavoastră Neculai Constantin Munteanu” de cîteva ori ne-a pomenit că este cea mai poluată zonă din Europa! Apoi i-a adăugat o codiță, „cea mai poluată din lume”. Cu asta să ne hrănim? Au mai fost venit tovarăși, să le spunem acum domni — ingineri, miniștri, senatori — să ne asculte doleanțele. Vă rugăm să fim ascultați. Găsiți dumneavoastră soluțiile eficace și încercați să ne salvați, să mai trăim. Trebuie neapărat să fim condamnați la o moarte lentă? Au fost cadre tehnice, sanitare, din învățămînt, repartizate de facultăți sau ministere. Cit au rezistat acești oameni aici? Puțin. Nu învățător, nu doctor, nu inginer, nu maestru. Au plecat. Nimeni nu stă în Copșa. Stăm noi, necăjiți, care avem o căsuță făcută din agoniseala de o viață și care sîntem obligați să trăim aici. Să se ia legătura cu firme din străinătate și să se facă o fabrică nouă cu altă tehnologie.

● **O învățătoare** — Șoala Generală Nr. 1. După prima zăpadă, copiii s-au jucat cu bulgări de zăpadă. S-au murdărit. Cum să se spele? Nu apă, nu săpun, nu detergenți. Mîntea omenească nu-și poate imagina condițiile în care trăim. Menționez un fapt trist, în sală sînt elevi de ai mei, ingineri, economiști, iar în alte părți profesori, doctori. Au avut mîntea să învețe. În ultimii ani au venit echipe de la Cluj care au testat copiii. Sînt bolnavi, prezintă deficiențe respiratorii, ale pielii, hepatice, cardiace. Noxele au influențat asupra lor. Cu ani în urmă, rezolvam cu copiii culegeri de probleme. Azi, abia reușesc să acopăr programa școlară. Nu mai au capacitate de judecată. Coeficientul de inteligență a scăzut. Noxele!

● **Tica A.** — pensionar. Ar trebui să veniți la noi acasă să vedeți. Nu se poate explica. 31 de ani am lucrat la I.M.M.N. Este o neseriozitate ce este în fabrică. Nu se poate așa. Fabrica Sovrom-gaz a fost să fie făcută în pădure. Dar s-a renunțat, pentru că ne costă triajul mult la Proștea. Astăzi sîntem distruși. Noi nu vrem negrul pe noi. Toată lumea înjură. Ne-am bucurat cînd a murit Ceaușescu. Am fost ca nou născuți. Acum e mai mult negru. Aș vrea să veniți în curte la noi. Am măturat zăpada. Să vedeți în ce hal arată. Pentru asta am venit eu aici; ca să vă duc să vedeți cum e în curte la noi. Vorbele nu fac nimic, faptele da. Vă dau și un pahar de vin (Vatra veche. Colectiviștilor 189).
(va urma)

IV. Copșa Mică — un destin tragic

poluare mare. Să zicem că se poate. La începutul anului 1990, împreună cu dl. primar, am trimis guvernului un memoriu în care am sesizat situația. Ni s-a prezentat atunci de către ministrul chimiei și întreprinderea Carbosin un plan de măsuri pentru depoluare, însă, cu regret trebuie să spun că s-a agravat, nu s-a redus. Mai ales în ultimele două luni a devenit insuportabil. Noi discutăm aici dar dacă noi nu ne punem puțin simțul de răspundere pentru a lua niște măsuri nu înseamnă nimic. Deja și Mediașul suferă. Și im-

duce ca de la o casă nenorocită. Căutăm de săptămîni de luni de zile detergenți. Nu mai știm ce să facem. De 20 de ori, de 40 de ori pe zi trebuie să ne spălăm. Așa cum trăim noi în mediul ăsta, cred că nu se trăiește în întreaga lume. Vă rog mult să ieșim din zonă, să ne mutăm, să lăsăm muncitorii să-și poată cîștiga pîinea. Cîte unul, cîte doi, cîte zece, să ieșim din zonă.

● **Suciu Ioan**, pensionar. Am lucrat toată viața pînă la pensie în fabrică. Am chemat pe dl. primar și pe dinșii de la Sibiu în fabrică. Ce

decați și dv. dacă se mai poate trăi. Am ajuns la anștia, la bătrînețe să ne părăsim casele. Să veniți la fața locului să vedeți. Am ajuns să ne pierdem mîntea. În fiecare noapte iese (negru de fum) cît poate. Nu spunem să se închidă, pentru că acolo lucrează oameni care au copii, pe care trebuie să-i întrețină, dar să facă în așa fel să nu bage în fabrică aia pînă dă afară și pe geamuri. Acolo, cînd se defectează la fiecare etaj, la fiecare secție la bandă (se) aruncă negrul de fum cu lopata pe fereastră. Ați primit și telefoane de la cetățeni, d-le director. Degeaba. Vă rugăm din toată inima ajutați-ne. Dv. sînteți aici cu noi. Să facem ceva să scăpăm de acest mediu.

● **Alt pensionar**. De ce nu s-ar putea face o oprire a acestor instalații? Să se facă reparațiile necesare. Între timp să se găsească alte soluții mai ieftine, mai eficace. Această fabrică să nu mai fie sursă poluantă. După cum știu, acum 18 ani au fost trimiși oameni în Japonia. Au venit înapoi, dar după 3-4 luni, maximum un an au dispărut la Pitești. Fabrica de acolo funcționează în alte condiții. De ce n-ar putea funcționa în condiții mai bune și la Copșa Mică? Aici se face un consum enorm de energie electrică și de gaz metan. Este un proces tehnologic foarte vechi, pe baza a sute de mii de electrozi, pe care s. depune negrul de fum. Asta nu contribuie la deteriorarea economiei românești consumîndu-se atîta energie electrică și gaz metan? Efectele acestei poluări în Copșa se văd. Lumea în mare parte este bolnavă. Cred că cei din I.M.M.N. și mare parte din „Carbosin”, sînt trimiși lunar la Cluj și apoi la Avrig. Copiii sînt bolnavi, au tot felul de afecțiuni. Ni se spune: nu mîncăți fructe, nu mîncăți zarzavaturi, nu beți apă. Cum să trăim? Viața din Copșa nu ne satisface dorințele sau necesitățile. Dacă ați vedea apa de la mine din fîntină, nu cred că ați avea curajul să duceți paharul la gură. Negrul plutește de un deget pe apă. O bem! Nu cred că există viețuitoare care să trăiască fără apă. Dacă tăiem o

Ceainăria „Aroma”, o unitate reprezentativă a comerțului sibian. Calitatea de buni gospodari a celor ce deservesc populația în acest local a reușit să o așeze, de la început, și să o mențină pînă în prezent în fruntea unităților de profil. Felicităm personalul și invităm totodată mîntorii din alimentația publică să le urmeze exemplul
Foto: Radu DUMITRU

GREVA din „STEAUA ROȘIE” sau IMPASUL DIALOGULUI

(urmare din pag. 1)

doamnei Costea Rodica. Printre altele, dînsa a exprimat opinii ce nu lasă să se intrevedă lipsă de maturitate sau alte defecte pe care unii le-au imputat muncitorilor (fostul director Gîndilă i-a calificat „handicapați” și „analfabeți”). Discutam problema salariilor pe structuri și norme de muncă vechi. Intrăm astfel într-un cerc vicios. De ce trebuie să avem așa mulți indirect productivi? Un patron angajează 800 de muncitori și 10 oameni în administrație, pentru a avea beneficii. La noi, cine a încercat să facă treabă a fost dat deoparte. Înțelegeți de ce sîntem suspicioși? Deci, oamenii sînt conștienți de așezarea muncii pe criterii de competență, dar cum se va realiza acest lucru cu vechile norme și structuri organizatorice? „Vrem să lucrăm știind dinainte prețul la bucată, nu cum se întîmplă acum, conform metodei mînta-n sac”. (Spătăceanu Elena)

Cu toată aparența de haos în discuții, totuși, muncitoarele societăților SIB 1 și SIB 3 au ridicat probleme care, dacă ar fi fost primse într-o platformă structurată coerent, puteau constitui o

bază serioasă de discuții. Participarea străinilor la capitalul societăților, restructurarea organizatorică, neparticiparea unor compromiși la treburile de conducere, situația beneficiilor pe anul trecut, salarizarea după criterii obiective, sînt doar cîteva dintre acestea.

Din păcate, delegatul Departamentului, dl. Cioșcu a făcut tot posibilul să direcționeze („D-le Cioșcu, ați venit să dezvăluți sau să învăluți?” — a întrebat cineva din sală) dezbaterile spre o nebuloasă de unde nimeni nu a mai putut ieși. Recunoscîndu-și neputința de a da soluții, intervențiile domniei sale au fost animate doar de duhul blîndeții, încercînd să obțină reluarea lucrului. Motivații ca: „nu am venit cu specialiști în domeniul normării, deoarece nu avem decît 5”, sau „eu sînt directorul Direcției de Privatizare, deci nu pot da soluții în domeniul salarizării și normării muncii”, denotă superficialitatea Departamentului în abordarea conflictului din întreprinderea sibiană. Reluarea lucrului, în opinia noastră, ar fi fost posibilă numai în cazul în care muncitorii aveau garanția că, prin formarea unei comisii

împuternicite și competente, s-ar fi găsit răspunsuri și soluții la nemulțumirile lor. În această ordine de idei, nu s-a simțit în nici un fel dorința de inițiativă din partea liderului, Șoroștineanu Nicolae, ceea ce arată lipsa unei strategii sindicaliste a organizației sibiene.

Trecînd peste nuanțele subiectiviste ale multor intervenții trebuie subliniat că problematicile de fond au un caracter național, pe ansamblul întregii economii. Intrăm, deci, în sfera legislativului și executivului, care au dovedit și în alte ocazii (vezi mișcările revendicative din Timișoara) lipsă de înțelegere față de ecoul programului de restructurare a economiei. În acest sens, se detașează impactul de intoleranță la mase al „liberalizării” prețurilor la bunurile de larg consum. În condițiile penuriei de produse, această hotărîre guvernamentală nu poate primi decît stigma unei curbe de sacrificiu. Înțelegem necesitatea ei, dar nu ca punct de plecare în reforma economică. Apare în mod firesc o întrebare: la ce bun au fost misiunile preelectorale ale F.S.N., datorită cărora majoritatea muncitorilor români au optat pentru „liniște”?

Acum cînd fiecare strop de apă este atît de prețios unii dintre locuitorii orașului își permit să lase robinetele deschise zi și noapte (pe motiv să nu înghețe) sfidînd astfel cu nerușinare un oraș întreg ce suferă tot mai mult din cauza lipsei de apă. Ce părere are Primăria și Gospodărirea apei? Nu se găsește oare nici o modalitate, care ar trebui să fie destul de „usturătoare” pentru a-i trezi la realitate pe acești indivizi? Ei pot fi găsiți la adresele: Șoseaua Alba Iulia nr. 60 și 66. Și ciți or mai fi ca ei? Foto: R. DUMITRU

I.R.I.D.G.N. TG. MUREȘ,

Regionala Sibiu,
str. Rusciorului nr. 40,ANGAJEAZA 2 (DOI) SUDORI-INSTALATORI,
categoriile II—IV, pentru prestații întrețineri re-
țele și instalații gaze în satul Hașag.Informații la telefon 1 50 90 — compartimentul
personal. (41)SOCIETATEA COMERCIALĂ PENTRU TURISM
„PĂLTINIȘ” S.A.ANUNȚA funcționarea experimentală începând
cu 15 ianuarie a primei linii private de transport:
pe ruta Sibiu — Păltiniș — Sibiu, cu autocare
Setra. Prețul unui bilet este provizoriu între
25—35 lei/persoană.

	Plecare Sibiu	Sosire Păltiniș	Plecare Păltiniș	Sosire Sibiu
— sâmbătă și	8	9	9	10
duminică	10	11	13	14
	16	17	17	18
— luni pînă	8	9	9	10
vineri	17	18	18	19

Autobuzele fac stație la Gară, Teatru și Lămi-
ței și poartă inscripția „Sibiu — Păltiniș”. (41)

● „Soiuz — 7” (40 tone) lansată în '82 de U.R.S.S., urma să se dezintegreze în termen de 28 ore de la ora 17 (GMT) din 6 februarie. Se apreciază că cel puțin 250 de fragmente în greutate totală de două tone vor cădea pe Terra. (Una din țările vizate este Germania).

● Vizite diplomatice. Premierul grec Mitsotakis a sosit ieri la Londra. Președintele polonez Walesa și-a încheiat ieri vizita de trei zile la Roma și Vatican.

● Chatherine Lalumière (secretar general al Comunității

Europene) sosește azi la București, pentru a culege informații ce interesează Consiliul European.

● Mihai Lupoi (fost căpitan, fost ministru al turismului timp de o lună, pînă în februarie 1990) a fost refuzat de Elveția în acordarea azilului politic solicitat la 5 iulie 1990. Oficiul pentru refugiați din Berna i-a comunicat că poate rămîne, însă, în cantonul Fribourg, cît timp se mai consideră în pericol. Lupoi (38 ani) a afirmat că în România s-a tras asupra sa.

● A.Z.R. — Asociația Ziaristilor Ro: ani protestează pentru suprimarea emisiunii „Puncte de vedere” de la televiziune precum și pentru reducerea programului Tv. pentru minoritățile naționale, considerînd aceasta ca o nouă tentativă de revenire la modelul totalitarist în domeniul audio-vizualului.

R. Rică de Emil PORIME

Judecata pădurilor

(Urmare din pag. 1)

care deși ca suprafață a rămas aproximativ aceeași, ca vîrstă, majoritatea, este de 40—60 ani.

Or, toată lumea știe, ar trebui să știe și domnii miniștri tehnocrați (unicate), că o pădure are creșterea curentă maximă (adică acumularea de masă lemnoasă) între 60—120 ani, după care creșterea în volum scade, deci se poate exploata. Pe înțelesul tuturor, exact ca la un porc: la 6 luni (60 kg), un porc are creșterea în greutate maximă, pînă la 110—120 kg, după care creșterea în greutate scade și nu mai e proporțională cu valoarea hranei, deci, e bun de tăiat.

Așa și cu pădurea, are creșterea curentă maximă între 60—120 de ani, vîrstă la care se află majoritatea pădurilor țării, peste 120 ani existînd puține arborete. În perioada

60—120 ani, deși creșterea curentă anuală e maximă, începe selecția naturală (o parte se usucă, crengile dinspre sol cad uscate etc.) și astfel se ajunge la o pădure bătrînă, care-și îndeplinește, în special, rolul de protecție a mediului, precum și rolul de producție (lemn de lucru).

Și acum, spuneți ce gospodărituri și-ar tăia porcul la 60 kg și n-ar mai face un sacrificiu de 3—4 luni de hrană să-l aducă la greutatea rentabilă?

Dar asta, la porc, e numai partea de producție, pe cînd la o pădure intervine și partea de protecție a aerului, solului, apei etc. Cîm poate un ministru al Mediului să afirme că mediul n-are nici o legătură cu pădurea, ca și cînd ne-ar da apa afară din apartamente; de poluare nu mai vorbim (mii de hectare de păduri uscate); iar seceta prelungită parcă ar fi rezultatul unor prea multe păduri pe solul României!

Mica publicitate

PIERDERE

● Pierdut contract închiriere și bon de repartitie pe numele Dovlete Tache, bloc 12, ap. 37, sc. III, etaj II, str. 11 Iunie, Sibiu. Le declar nule. (2871)

VINZARI

● Vînd înscrisiere Dacia 1300 sept. 1988. Telefon 8 13 89. (2870)

● Vînd televizor alb-negru cu circuite. Telefon 2 56 66. (2872)

DIVERSE

● Filmez nunți, botezuri, aniversări. „National M7”, calitate. Telefon 7 25 78. (2873)

PROGRAMUL TV

JOI, 7 FEBR. 1991

9,00 Video-satelit. 9,50 Horoscopul zilei. 10,00 Actualități. 10,10 Viața spirituală. 11,00 Roman-foleton (reluare): „Păstrează visul”. Ep. 1. 12,00 Ora de muzică. 13,00 Avangardă. 13,10 Arte vizuale. 14,00 Actualități. 14,10 Audio-vizual studio. 14,30 Mondo-muzica. 14,50 Preuniversitaria. 15,30 Teleșcoală.

16,00 Muzica pentru toți. 16,20 S.C.S. Natural. 16,50 Studioul șlagărelor. 17,10 în obiectiv: Societatea. 18,10 Piața și banii. 18,35 Tele-discul muzicii populare. 19,00 Puncte de vedere. Astăzi: Guvernul. 19,40 Desene animate. 20,00 Actualități. 21,00 Cronica Parlamentului. 21,15 Telecinemateca: „Lungănel blond cu un pantof negru”. Franța, 1972. Premieră pe țară. 22,50 Televiziunea vă ascultă! 23,20 Cultura în lume. 23,50 Actualități. 0,00 Romanța amintirilor.

Starea vremii

Miine vremea va fi rece cu cerul mai mult acoperit. Local va ninge slab. Temperaturile minime vor fi cuprinse între — 11 la — 7 grade iar cele maxime se vor situa între — 2 și 0 grade. Zăpada măsoară la Păltiniș 47 cm iar la Bilea Lac 100 cm.

(Meteorolog — Iulian Popescu)

Războiul din Golf

La o conferință de presă ținută la Casa Albă, președintele Bush a susținut că este mulțumit de felul cum decurge războiul, precizînd că eforturile aliate privind eliberarea Kuweitului decurg conform planului. El a avertizat totuși opinia publică să nu se aștepte la încheierea rapidă a războiului. Președintele a anunțat că ministrul apărării și președintele Comitetului Reunit al Statelor Majore, vor pleca săptămîna aceasta în Arabia Saudită pentru a se informa la fața locului despre situația de pe front. Bush a ținut să afirme că această călătorie nu este semnalul iminenței unei decizii asupra momentului declanșării ofensivei terestre asupra Irakului. Dar s-a arătat sceptic cu privire la posibilitatea evitării unei operațiuni militare la sol.

● Riad. Din surse aliate se relevă că avioanele irakiene continuă să aterizeze în Iran. Cel puțin zece aparate au trecut în cursul zilei de 5 februarie, a spus un purtător de cuvînt american care a adăugat că este vorba probabil de avioane de luptă. Purtătorii de cuvînt britanici au afirmat că între aparatele trimise în Iran se află și avioane de transport militar. Amintim că pe teritoriul iranian se află în prezent aproximativ 100 de avioane irakiene. În cercurile aliate se speculează că ar fi vorba de o încercare a lui Saddam Hussein de a scăpa de la distrugere o parte a forțelor aeriene irakiene.

În altă ordine de idei, un purtător de cuvînt militar saudit a relevat că pentru prima oară de la declanșarea ostilităților trupelor siriene au deschis focul cu artileria asupra efectivelor irakiene care încercau să traverseze granița în Arabia Saudită. S-a anunțat totodată că forțele aliate au distrus o treime din podurile din Irak, avariind multe altele. Au continuat bombardarea obiectivelor din Irak și Kuweit.

● Națiunile Unite. Reprezentantul Iranului la O.N.U. a declarat că în prezent depinde de Irak măsura în care recenta inițiativă de pace a Teheranului va da roade. El a precizat că țara sa nu intenționează să facă și alte demersuri atîta vreme cît Irakul nu-și manifestă intenția de a se retrage din Kuweit. Amintim că președintele Iranului a propus să medieze între Irak și Statele Unite. Președintele Bush s-a arătat, însă, sceptic cu privire la șansele de reușită ale acestei inițiative.

● Riad și Amman. Guvernul saudit a atras atenția unor potențiali teroriști că vor fi condamnați la moarte în cazul în care vor fi judecați în Arabia Saudită. Guvernul de la Riad a oferit de asemenea, o recompensă de 267 de mii de dolari pentru in-

formații furnizate despre persoane care s-ar deda la acte teroriste. Aceste măsuri au fost luate în urma atacului îndreptat duminică împotriva unui autobuz pe aeroportul Djeddah, soldat cu cîteva ușor răniți.

De la Amman se anunță pe de altă parte că automobilul atașatului american în Iordania a fost incendiat.

Informații culese de Radu Dumitru.

● Riad. Trupele irakiene fac noi pătrunderi în teritoriul Arabiei Saudite, executînd astfel ordinul lui Hussein de a răzbuna singele irakian curs în urma bombardamentelor intermitente ale forțelor aliate. Confrontările din orașul de coastă Kahafji și din localitatea de graniță Umm Hujul au avut în loc de rolul propagandistic scontat, un efect mai mult sinucigaș. Aliații țin acum 842 prizonieri irakieni (din care 51 ofițeri). După ce Bagdadul „a gustat” și el efectul bombardamentului cu rachete și anume, cele de croazieră americane, postul de radio din capitala irakiană acuză forțele coaliției că bombardează cu ferocitate cartiere rezidențiale ucigînd femei și copii nevinovați. În timp ce în zona Kuweitului, Irakul se străduiește să pompeze cît mai mult petrol în mare, cetățenii irakieni au primit marți vestea sistării distribuției de benzină ca urmare a bombardării rafinăriilor.

● Radio Bagdad și-a intensificat transmiterea de mesaje codificate către posibili teroriști. Au fost înregistrate în lume 70 de atentate pînă acum, din care cel mai periculos era să se producă la depozitul chimic din Norfolk (port scăldat de Atlantic, statul Virginia — S.U.A.) unde au fost descoperite 6 bombe cu explozie întârziată.

● Avioane israeliene au bombardat poziții palestiniene pro-Arafat („Fatah”) amplasate lângă orașul libanez Sidon. Bilanț: 9 morți, 26 răniți (A.F.P.).

Informații culese de Emil Porime.

